

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 12ης Φεβρουαρίου 2004 *

Στην υπόθεση T-282/01,

Aslantrans AG, με έδρα το Rickenbach bei Wil (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τον J. Weigell, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης αρχικά από τον R. Tricot και την S. Fries και στη συνέχεια από τον X. Lewis και την S. Fries, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής REM 19/00, της 18ης Ιουλίου 2001, με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να δεχθεί αίτημα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας περί επιστροφής εισαγωγικών δασμών υπέρ της προσφεύγουσας,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από την P. Lindh, πρόεδρο, και τους R. García-Valdecasas και J. D. Cooke, δικαστές,
γραμματέας: I. Νάτσινας, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Νοεμβρίου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

- ¹ Σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ.1, στο εξής: τελωνειακός κώδικας), το καθεστώς της εξωτερικής διαμετακομίσεως επιτρέπει την κυκλοφορία μεταξύ δύο σημείων του τελωνειακού εδάφους της Κοινότητας μη κοινοτικών εμπορευμάτων προοριζομένων να επανεξαχθούν σε τρίτη χώρα, χωρίς τα εμπορεύματα αυτά να υπόκεινται ούτε σε εισαγωγικούς δασμούς ή σε άλλες επιβαρύνσεις ούτε σε μέτρα εμπορικής πολιτικής.

- 2 Δυνάμει του άρθρου 37 του τελωνειακού κώδικα, τα εμπορεύματα που εισέρχονται στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας τελούν υπό τελωνειακή επιτήρηση από τη στιγμή της εισόδου τους. Τα εμπορεύματα αυτά παραμένουν υπό επιτήρηση μέχρις ότου επανεξαχθούν. Κατά το άρθρο 203, παράγραφος 1, του τελωνειακού κώδικα, η αφαίρεση υποκείμενου σε εισαγωγικούς δασμούς εμπορεύματος από την τελωνειακή επιτήρηση γεννά τελωνειακή οφειλή κατά την εισαγωγή.

- 3 Το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα προβλέπει, ωστόσο, τη δυνατότητα πλήρους ή μερικής επιστροφής των καταβληθέντων εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών ή διαγραφής ποσού τελωνειακής οφειλής σε άλλες καταστάσεις εκτός των απαριθμούμενων στα άρθρα 236, 237 και 238 του κώδικα αυτού, που προκύπτουν από περιστάσεις στις οποίες δεν υπήρξε δόλος ή προφανής αμέλεια του ενδιαφερομένου.

- 4 Το ως άνω άρθρο 239 διευκρινίστηκε και αναπτύχθηκε περαιτέρω με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 2913/92 (ΕΕ L 253, σ.1, στο εξής: κανονισμός εφαρμογής), που τροποποιήθηκε πλέον πρόσφατα, όσον αφορά το σχετικό στην υπό κρίση υπόθεση νομικό πλαίσιο, με τον κανονισμό (ΕΚ) 1677/98 της Επιτροπής, της 29ης Ιουλίου 1998 (ΕΕ L 212, σ. 18).

- 5 Σύμφωνα με το άρθρο 899 του κανονισμού εφαρμογής, όταν η τελωνειακή αρχή, στην οποία υποβάλλεται αίτηση επιστροφής ή διαγραφής, διαπιστώνει ότι οι λόγοι που προβάλλονται για την υποστήριξη της αιτήσεως αυτής αντιστοιχούν σε μία από τις περιπτώσεις που περιγράφονται στα άρθρα 900 έως 903 του κανονισμού εφαρμογής και δεν συνεπάγονται δόλο ή προφανή αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερομένου, εγκρίνει την επιστροφή ή τη διαγραφή του ποσού των σχετικών εισαγωγικών δασμών.

- 6 Το άρθρο 900, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού εφαρμογής προβλέπει συναφώς ότι επιστροφή ή διαγραφή εισαγωγικών δασμών εγκρίνεται όταν τα μη κοινοτικά εμπορεύματα, που έχουν υπαχθεί σε τελωνειακό καθεστώς που συνεπάγεται πλήρη ή μερική απαλλαγή από εισαγωγικούς δασμούς, έγιναν αντικείμενο κλοπής, μόλις τα εν λόγω εμπορεύματα βρεθούν σύντομα και υπαχθούν εκ νέου, στην κατάσταση που βρίσκονταν τη στιγμή της κλοπής, στο αρχικό τελωνειακό τους καθεστώς.
- 7 Το άρθρο 905, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής ορίζει ότι, όταν η τελωνειακή αρχή δεν είναι σε θέση να αποφασίσει με βάση το άρθρο 899 και η αίτηση συνοδεύεται από αποδεικτικά στοιχεία που μπορούν να αποτελέσουν ειδική κατάσταση που προκύπτει από περιστάσεις για τις οποίες δεν υπήρξε δόλος ή προφανής αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερομένου, το κράτος μέλος, στο οποίο υπάγεται η αρχή, διαβιβάζει τον φάκελο στην Επιτροπή. Κατά την παράγραφο 2 της διατάξεως αυτής, ο φάκελος που υποβάλλεται στην Επιτροπή πρέπει να περιλαμβάνει όλα τα αναγκαία στοιχεία για την πλήρη εξέταση της σχετικής περιπτώσεως. Η Επιτροπή μπορεί να ζητήσει συμπληρωματικά πληροφοριακά στοιχεία όταν διαπιστώνεται ότι τα στοιχεία που παρέχει το κράτος μέλος είναι ανεπαρκή για να είναι δυνατόν να ληφθεί απόφαση με πλήρη γνώση της καταστάσεως στην εκάστοτε περίπτωση.
- 8 Το άρθρο 906α του κανονισμού εφαρμογής διευκρινίζει ότι, όταν η Επιτροπή προτίθεται να λάβει αρνητική απόφαση για τον αιτούντα την επιστροφή ή τη διαγραφή, του ανακοινώνει τις αντιρρήσεις της γραπτώς και του κοινοποιεί όλα τα έγγραφα στα οποία βασίζει τις εν λόγω αντιρρήσεις. Ο αιτών έχει τότε προθεσμία ενός μηνός για να εκφράσει την άποψή του.
- 9 Το άρθρο 907 του κανονισμού εφαρμογής ορίζει ότι η απόφαση της Επιτροπής με την οποία η ίδια δέχεται ότι η εξεταζόμενη περίπτωση δικαιολογεί ή δεν δικαιολογεί την επιστροφή ή τη διαγραφή πρέπει να λαμβάνεται εντός προθεσμίας εννέα μηνών από την ημερομηνία παραλαβής του φακέλου εκ μέρους της Επιτροπής. Όταν η Επιτροπή υποχρεώνεται να ζητήσει από το κράτος μέλος συμπληρωματικά πληροφοριακά στοιχεία, η προθεσμία αυτή παρατείνεται κατά το διάστημα που μεσολάβησε από την ημερομηνία αποστολής από την Επιτροπή της αιτήσεως αυτής μέχρι την ημερομηνία

παραλαβής των εν λόγω πληροφοριακών στοιχείων από την Επιτροπή. Ομοίως, όταν η Επιτροπή ανακοινώνει τις αντιρρήσεις της στον αιτούντα, η προθεσμία παρατείνεται κατά το διάστημα που διαρρέει μεταξύ της αποστολής των αντιρρήσεων αυτών και της ημερομηνίας παραλαβής της απαντήσεως του ενδιαφερομένου ή, ελλείψει απαντήσεως, της ημερομηνίας παρελεύσεως της ταχθείσας προθεσμίας για να εκφράσει την άποψή του.

- 10 Σύμφωνα με το άρθρο 908, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής, η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους αποφαινεται, με βάση την απόφαση της Επιτροπής, σχετικά με την αίτηση που της υποβλήθηκε. Δυνάμει του άρθρου 909 του κανονισμού εφαρμογής, αν η Επιτροπή δεν λάβει απόφαση εντός της προθεσμίας εννέα μηνών που αναφέρει το άρθρο 907, η εθνική τελωνειακή αρχή δέχεται την αίτηση επιστροφής ή διαγραφής.

Ιστορικό της διαφοράς

- 11 Στις 14 Μαΐου 1997 η προσφεύγουσα προσκόμισε στο βελγικό τελωνείο του λιμένα της Αμβέρσας (Βέλγιο) διασάφηση σχετικά με την υπαγωγή στο καθεστώς της κοινοτικής εξωτερικής διαμετακομίσεως 12 110 000 τσιγάρων, προκειμένου να μεταφερθούν από την Αμβέρσα στο Μαυροβούνιο (Σερβία και Μαυροβούνιο), με τελωνείο προορισμού εκείνο του Karawanken/Rosenbach (Αυστρία). Κατόπιν της εισόδου τους στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας, το φορτηγό, το ρυμουλκούμενο και το φορτίο εκτελωνίστηκαν στο πλαίσιο της προσωρινής χρησιμοποίησής τους. Το φορτηγό, το ρυμουλκούμενο και το φορτίο τέθηκαν υπό το καθεστώς της τελωνειακής επιτηρήσεως.
- 12 Στις 15 Μαΐου 1997 το φορτηγό, το ρυμουλκούμενο και το φορτίο τσιγάρων εκλάπησαν από χώρο σταθμεύσεως και αναπαύσεως σε αυτοκινητόδρομο στο Rhein-Böllen (Γερμανία), πλησίον των βελγικών και των ολλανδικών συνόρων.

- 13 Στις 2 Ιουνίου 1997 το φορτηγό βρέθηκε σε χώρο σταθμεύσεως σε αυτοκινητόδρομο στο Grevenbroich-Karpeln (Γερμανία). Στις 3 Ιουνίου 1997 βρέθηκε, κενό, το ρυμουλκούμενο στο Zonhoven (Βέλγιο). Αντιθέτως, το φορτίο δεν μπόρεσε να βρεθεί.
- 14 Η γερμανική αστυνομία διεξήγαγε έρευνες σχετικά με την κλοπή, στο πλαίσιο των οποίων ήρθε σε επαφή με τις αρμόδιες βελγικές αστυνομικές αρχές. Η γερμανική αστυνομία δήλωσε, με τις από 2 Ιουνίου και 29 Οκτωβρίου 1997 εκθέσεις της περί των σχετικών ερευνών, ότι είχε υποψίες ότι υπήρχε σχέση μεταξύ της ως άνω κλοπής και άλλων κλοπών και αποπειρών κλοπής που είχαν σημειωθεί σε χώρους σταθμεύσεως μεγάλων οδικών αξόνων πλησίον εκείνου στον οποίο συνέβησαν τα επίμαχα περιστατικά, συνάγοντας το ενδεχόμενο υπάρξεως εγκληματικής σπείρας ενεργούσας με συντονισμό πλησίον της μεθορίου μεταξύ Γερμανίας, Βελγίου και Κάτω Χωρών.
- 15 Στις 27 Μαΐου 1997 η αρμόδια γερμανική αρχή, δηλαδή το Hauptzollamt Koblenz (κεντρικό τελωνείο της πόλεως Koblenz), εξέδωσε πράξη περί επιβολής δασμού, βάσει του άρθρου 203 του τελωνειακού κώδικα, απαιτώντας από την προσφεύγουσα, ως υπεύθυνη για την ορθή λειτουργία του μηχανισμού της διαμετακομίσεως, το ποσό των 395 392,01 γερμανικών μάρκων (DEM) για δασμούς επί του φορτίου τσιγάρων.
- 16 Με αίτηση της 28ης Μαΐου 1998 η προσφεύγουσα, η οποία είχε καταβάλει το ζητηθέν ποσό, ζήτησε από τις γερμανικές αρχές να της επιστρέψουν τους δασμούς επί των κλαπέντων τσιγάρων.
- 17 Με έγγραφο της 1ης Αυγούστου 2000, που περιήλθε στην Επιτροπή στις 24 Αυγούστου 2000, το γερμανικό ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών ζήτησε από την Επιτροπή να αποφανθεί επί του αν οι περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως δικαιολογούσαν την επιστροφή των εισαγωγικών δασμών που ζητούσε η προσφεύγουσα.

- 18 Με έγγραφο που έφερε ημερομηνία 1η Μαρτίου 2001, αποσταλέν στις 6 Μαρτίου 2001, η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι επρόκειτο να λάβει αρνητική απόφαση έναντί της, εκθέτοντας παράλληλα τους λόγους στους οποίους στήριζε την απόρριψη της αιτήσεώς της περί επιστροφής και καλώντας την να εκφράσει την άποψή της εντός προθεσμίας ενός μηνός.
- 19 Με έγγραφο της 30ής Μαρτίου 2001 η προσφεύγουσα έλαβε θέση επί των αντιρρήσεων της Επιτροπής σχετικά με την αίτηση επιστροφής των σχετικών ποσών.
- 20 Με έγγραφο της 15ης Μαΐου 2001 η προσφεύγουσα επέστησε την προσοχή της Επιτροπής επί των δημοσιευμάτων του Τύπου κατά τα οποία υπήρχαν υποψίες ότι κάποιος υψηλόβαθμος υπάλληλος του γερμανικού ομοσπονδιακού Υπουργείου Οικονομικών, υπηρετών στην υπηρεσία τελωνείων και τελωνειακών ερευνών, είχε χρηματιστεί και ενήργησε κατά παράβαση του υπηρεσιακού απορρήτου και ότι οι έρευνες σχετικά με το οργανωμένο λαθρεμπόριο τσιγάρων είχαν παρεμποδιστεί από τότε που ο υπάλληλος αυτός ανέλαβε υπηρεσία.
- 21 Με έγγραφο της 17ης Μαΐου 2001 η Επιτροπή ζήτησε από το γερμανικό ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών να της διευκρινίσει αν ο ως άνω υπάλληλος ασχολείτο με τελωνειακές έρευνες την ημερομηνία γενέσεως της επίμαχης οφειλής και αν ήταν δυνατό να έχουν άμεση επίπτωση επί της υπό κρίση υποθέσεως οι δραστηριότητές του.
- 22 Με έγγραφο της 30ής Μαΐου 2001, που περιήλθε στην Επιτροπή στις 14 Ιουνίου 2001, το γερμανικό ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών δήλωσε ότι ο εν λόγω υπάλληλος είχε αναλάβει τη διεύθυνση της υπηρεσίας ερευνών μόλις τον Δεκέμβριο του 1997, δηλαδή μετά τα περιστατικά που οδήγησαν στη γένεση της επίδικης τελωνειακής οφειλής. Με τηλεομοιοτυπία της 27ης Ιουνίου 2001 οι γερμανικές αρχές διαβίβασαν στην Επιτροπή τη δήλωση της προσφεύγουσας, η οποία βεβαίωσε ότι έλαβε γνώση των εγγράφων της Επιτροπής και της απαντήσεως του γερμανικού ομοσπονδιακού Υπουργείου Οικονομικών.

- 23 Στις 15 Ιουνίου 2001 η Επιτροπή, κατόπιν αιτήματος των γερμανικών αρχών, διαβουλεύτηκε με την ομάδα εμπειρογνομόνων η οποία αποτελείται από εκπροσώπους όλων των κρατών μελών που συνεδριάζουν στο πλαίσιο της επιτροπής τελωνειακού κώδικα.
- 24 Στις 18 Ιουλίου 2001 η Επιτροπή αποφάσισε να μη δεχθεί την επιστροφή των εισαγωγικών δασμών με την απόφαση REM 19/00, της 18ης Ιουλίου 2001 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Στην αιτιολογική σκέψη 29 της απόφασεως αυτής η Επιτροπή συνεπέρανε ότι «οι περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως δεν μπορούν να αποτελέσουν, εξεταζόμενες είτε χωριστά είτε συνολικά, ειδική κατάσταση υπό την έννοια του άρθρου 239 του [τελωνειακού κώδικα]».
- 25 Κατόπιν της εκ μέρους της Επιτροπής κοινοποιήσεως της εν λόγω αποφάσεως στη γερμανική διοίκηση οι γερμανικές αρχές απέρριψαν στις 27 Αυγούστου 2001 την αίτηση επιστροφής που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 26 Η προσφεύγουσα, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Νοεμβρίου 2001, άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 27 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

28 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 11ης Νοεμβρίου 2003.

29 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα παραιτήθηκε από το αίτημά της να επιτρέψει το Πρωτοδικείο στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να της επιστρέψει τους καταβληθέντες δασμούς, σύμφωνα με την από 28 Μαΐου 1998 αίτησή της.

30 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση REM 19/00 της Επιτροπής της 18ης Ιουλίου 2001·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

31 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 32 Η προσφεύγουσα προβάλλει προς στήριξη των αιτημάτων της, πρώτον, έναν λόγο ακυρώσεως στηριζόμενο σε μη τήρηση της προβλεπόμενης προθεσμίας για την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως και, δεύτερον, έναν λόγο στηριζόμενο στην ύπαρξη ειδικής καταστάσεως και στο γεγονός ότι δεν ενήργησε με προφανή αμέλεια ή δόλο υπό την έννοια του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα και του άρθρου 905 του κανονισμού εφαρμογής.

Επί του πρώτου λόγου, που στηρίζεται σε μη τήρηση της προβλεπόμενης προθεσμίας για την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 33 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση μετά την εκπνοή της προθεσμίας εννέα μηνών από της λήψεως του φακέλου που αποστέλλουν οι εθνικές αρχές, περί της οποίας κάνει λόγο το άρθρο 907 του κανονισμού εφαρμογής. Η προσφεύγουσα διατείνεται στην ουσία ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να επικαλεστεί την αίτηση παροχής πληροφοριών που απηύθυνε στις 17 Μαΐου 2001 στις γερμανικές αρχές, σχετικά με την ενδεχόμενη ύπαρξη περιπτώσεως χρηματισμού στις υπηρεσίες καταπολεμήσεως της απάτης στα τελωνεία, προκειμένου να δικαιολογήσει παράταση της προθεσμίας αυτής, δεδομένου ότι η αίτηση αυτή ήταν παντελώς περιττή.
- 34 Η προσφεύγουσα σημειώνει επ' αυτού, πρώτον, ότι η Επιτροπή είχε ήδη λάβει γνώση των πραγματικών περιστατικών και των συμβάντων που αποτελούσαν το αντικείμενο της από 17 Μαΐου 2001 αιτήσεώς της. Μεταξύ άλλων, η Επιτροπή είχε ήδη πληροφορηθεί την ημερομηνία αναλήψεως καθυκόντων στην υπηρεσία καταπολεμήσεως της απάτης στα τελωνεία του ατόμου που

θεωρείτο ύποπτο χρηματισμού, λόγω του ότι ο επιφορτισμένος με την έρευνα της υποθέσεως υπάλληλος της Επιτροπής εργαζόταν προηγουμένως στο γερμανικό ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών και είχε προσωπικά γνώση της περιπτώσεως αυτής.

- 35 Η προσφεύγουσα εκθέτει, δεύτερον, ότι τα πραγματικά περιστατικά που αποτελούν το αντικείμενο της αιτήσεως της Επιτροπής δεν μπορούν να ασκήσουν επιρροή επί της αιτήσεως περί επιστροφής, διότι, όπως σημειώνει, η γερμανική υπηρεσία καταπολεμήσεως της απάτης στα τελωνεία δεν παρενέβη στην υπό κρίση υπόθεση, δεδομένου ότι την έρευνα διεξήγαγε η γερμανική αστυνομία. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι με το από 15 Μαΐου 2001 έγγραφό της είχε απλώς επιστήσει την προσοχή της Επιτροπής επί του γεγονότος ότι η ενδεχόμενη περίπτωση χρηματισμού περί της οποίας έκανε λόγο αποτελούσε ένα συμπληρωματικό στοιχείο της υπάρξεως προδήλων ελλείψεων, ουδόλως όμως άφησε να εννοηθεί ότι τούτο μπορούσε να επηρεάσει με οποιονδήποτε τρόπο την εξέταση της αιτήσεως περί επιστροφής των δασμών.
- 36 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η απόφαση ελήφθη εντός της ταχθείσας προθεσμίας, λαμβανομένου υπόψη ότι, σύμφωνα με το άρθρο 907 του κανονισμού εφαρμογής, η εν λόγω προθεσμία παρατάθηκε νομίμως με την αίτησή της περί παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 37 Σύμφωνα με το άρθρο 905, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής, η Επιτροπή μπορεί να ζητεί συμπληρωματικά πληροφοριακά στοιχεία όταν διαπιστώνεται ότι τα στοιχεία που παρέχει η εθνική αρχή είναι ανεπαρκή για να μπορεί η ίδια να λάβει απόφαση, με πλήρη γνώση της καταστάσεως στην εκάστοτε περίπτωση. Κατά το άρθρο 907, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής, μια τέτοια αίτηση παροχής πληροφοριών παρατείνει την προθεσμία που τάσσεται στην Επιτροπή για να λάβει θέση επί της αιτήσεως επιστροφής.

- 38 Για να εξακριβωθεί αν η από 17 Μαΐου 2001 αίτηση της Επιτροπής προς τις γερμανικές αρχές παρέτεινε νομίμως την προβλεπόμενη προθεσμία για τη λήψη της προσβαλλομένης απόφασης, έχει σημασία να εξεταστεί, καταρχάς, αν τα αποτελούμενα το αντικείμενο της ως άνω αιτήσεως πληροφοριακά στοιχεία μπορούσαν να έχουν επίπτωση επί της απόφασης της Επιτροπής σχετικά με την αίτηση επιστροφής δασμών.
- 39 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, με το από 17 Μαΐου 2001 έγγραφό της, η Επιτροπή ζήτησε από το γερμανικό ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών να διευκρινίσει αν ο υπάλληλος για τον οποίο υπήρχαν υποψίες χρηματισμού είχε ασχοληθεί με τελωνειακές έρευνες την ημερομηνία της γενέσεως της επίμαχης οφειλής και αν ήταν δυνατό οι δραστηριότητές του να είχαν άμεση επίπτωση επί της υποθέσεως που εξέταζε η ίδια. Πρέπει να σημειωθεί επ' αυτού ότι από τη νομολογία προκύπτει ότι, για να καθορίσει αν οι συγκεκριμένες συνθήκες συνιστούν ειδική περίπτωση, η Επιτροπή οφείλει να εκτιμήσει το σύνολο των σχετικών πραγματικών στοιχείων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαΐου 2001, T-186/97, T-187/97, T-190/97 έως T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97 έως T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 και T-147/99, Kaufring κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1337, σκέψη 222). Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η Επιτροπή δικαίως θεώρησε εν προκειμένω ότι περιστάσεις αφορώσες τη σφαίρα δραστηριοτήτων της εθνικής διοικήσεως, όπως είναι η ενδεχόμενη ύπαρξη περιπτώσεως χρηματισμού στις υπηρεσίες της διοικήσεως αυτής, σε περίπτωση υπάρξεως αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ αυτών και της γενέσεως της τελωνειακής οφειλής, θα μπορούσαν να αποτελέσουν ειδική κατάσταση υπό την έννοια των άρθρων 239 του τελωνειακού κώδικα και 905 του κανονισμού εφαρμογής (βλ. επ' αυτού την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Σεπτεμβρίου 1999, C-61/98, De Haan, Συλλογή 1999, σ. I-5003, σκέψη 53). Επομένως, συνάγεται ότι η Επιτροπή ορθώς θεώρησε ότι τα ζητούμενα πληροφοριακά στοιχεία ήταν κρίσιμα για να της δοθεί η δυνατότητα να αποφανθεί, με πλήρη γνώση της υποθέσεως, επί της αιτήσεως επιστροφής δασμών.
- 40 Το συμπέρασμα αυτό δεν επηρεάζεται από το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η γερμανική υπηρεσία καταπολεμήσεως της απάτης στα τελωνεία δεν παρενέβη στην έρευνα σχετικά με την κλοπή του εμπορεύματος. Πράγματι, παρ' όλ' αυτά, το άτομο για το οποίο υπήρχαν υποψίες χρηματισμού ήταν ένας υψηλόβαθμος δημόσιος υπάλληλος της γερμανικής διοικήσεως, υπηρετών στο

ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών, διαθέτων ιδιαίτερες αρμοδιότητες στον τομέα των τελωνειακών ερευνών και, ως εκ τούτου, μπορούσε να έχει πρόσβαση σε πληροφορίες ικανές να διευκολύνουν την κλοπή, την κλεπταποδοχή ή την αποσιώπηση του εγκλήματος.

- 41 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας αντιφάσκει στο σημείο αυτό προς εκείνη την οποία εξέθεσε τόσο κατά τη διοικητική διαδικασία όσο και ενώπιον του Πρωτοδικείου επ' ευκαιρία της αναπτύξεως του δευτέρου λόγου ακυρώσεως. Έτσι, η ίδια η προσφεύγουσα επέστησε την προσοχή της Επιτροπής επί του ενδεχόμενου υπάρξεως περιπτώσεως χρηματισμού, με έγγραφο της 15ης Μαΐου 2001. Ομοίως, η προσφεύγουσα αναφέρθηκε επανειλημμένα με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο στην έρευνα σχετικά με τις ενέργειες του υπαλλήλου για τον οποίο υπήρχαν υποψίες χρηματισμού, με σκοπό, ειδικότερα, να αποδείξει τη συνδρομή εξαιρετικών περιστάσεων.
- 42 Δεύτερον, πρέπει να εξεταστεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή ήδη διέθετε τις πληροφορίες που είχε ζητήσει από τη γερμανική διοίκηση. Συναφώς, αρκεί να σημειωθεί ότι, και αν ακόμα θεωρηθεί αποδεδειγμένη η περίπτωση ότι ο επιφορτισμένος με την υπόθεση υπάλληλος της Επιτροπής διέθετε πράγματι πληροφορίες σχετικά με την προβαλλόμενη εν προκειμένω περίπτωση χρηματισμού, λόγω της επαγγελματικής δραστηριότητάς του στο πλαίσιο των γερμανικών τελωνειακών αρχών, απλώς και μόνον το γεγονός ότι ένας κοινοτικός υπάλληλος ενδέχεται να έχει προσωπική γνώση πραγμάτων που αφορούν μια συγκεκριμένη υπόθεση ουδόλως αποκλείει την ανάγκη συλλογής πρόσφορων αποδεικτικών στοιχείων. Εν προκειμένω, τέτοια αποδεικτικά στοιχεία δεν μπορούσαν να προέρχονται παρά από τη εθνική διοίκηση στην οποία υπήρχαν υποψίες ότι παρουσιάστηκε περίπτωση χρηματισμού, ιδίως μέσω της υποβολής αιτήσεως για την παροχή πληροφοριών βάσει του άρθρου 905 του κανονισμού εφαρμογής.
- 43 Συμπερασματικά, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η ενέργεια της Επιτροπής ήταν σύμφωνη προς το άρθρο 905, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής. Επομένως, η ως άνω αίτηση παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών προς τις γερμανικές αρχές παρέτεινε την τασσόμενη προθεσμία για την έκδοση της αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 907, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού εφαρμογής. Επομένως, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η προβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε εντός της προβλεπόμενης προς τούτο προθεσμίας.

- 44 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως απορρίπτεται.

Επί του δευτέρου λόγου, που στηρίζεται στην ύπαρξη ειδικής καταστάσεως και στην έλλειψη προφανούς αμέλειας ή δόλου υπό την έννοια του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα και του άρθρου 905 του κανονισμού εφαρμογής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 45 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι βρέθηκε σε ειδική κατάσταση απορρέουσα από περιστάσεις που δεν συνεπάγονται ούτε δόλο ούτε προφανή αμέλεια εκ μέρους της, υπό την έννοια των άρθρων 239, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, του τελωνειακού κώδικα και 905 του κανονισμού εφαρμογής, και ότι, επομένως, η αίτηση επιστροφής των δασμών ήταν δικαιολογημένη.
- 46 Η προσφεύγουσα διατείνεται, πρώτον, ότι δεν εμπόδισε με μεθοδεύσεις την ομαλή εξέλιξη της διαδικασίας εξωτερικής διαμετακομίσεως ή την αποκατάστασή της ούτε επέδειξε προφανή αμέλεια σχετικά, αλλά, αντιθέτως, έπρεσε θύμα εγκληματικών πράξεων στο πλαίσιο οργανωμένου εγκλήματος, στις οποίες δεν είχε ανάμειξη κανείς από τους εκπροσώπους της. Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι είχε λάβει κάθε τεχνικής φύσεως μέτρο προς αποφυγή της κλοπής του οχήματος αλλά και για την ταχεία επανεύρεσή του σε μια τέτοια περίπτωση, ιδίως με την εγκατάσταση συστήματος προσδιορισμού της γεωγραφικής του θέσεως μέσω δορυφόρου.
- 47 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, δεύτερον, ότι η κλοπή του οχήματος και των τσιγάρων πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο εξαιρετικής καταστάσεως υπό την έννοια του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα. Συναφώς, η προσφεύγουσα φρονεί ότι υφίσταται ειδική κατάσταση, υπό την έννοια της προαναφερθείσας διατάξεως, όταν ο οφειλέτης βρίσκεται σε εξαιρετική κατάσταση σε σχέση με τους λοιπούς επιχειρηματίες που ασκούν την ίδια δραστηριότητα (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Φεβρουαρίου 1999, C-86/97, Trans-Ex-Import, Συλλογή 1999, σ. I-1041).

- 48 Η προσφεύγουσα σημειώνει ότι το Δικαστήριο δέχθηκε, με την απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1999, C-48/98, *Söhl & Söhlke* (Συλλογή 1999, σ. I-7877), ότι τέτοιες περιστάσεις μπορούν να είναι εκείνες οι εξαιρετικές περιστάσεις οι οποίες, καίτοι δεν είναι ξένες προς τον επιχειρηματία, δεν περιλαμβάνονται στα γεγονότα που συνήθως αντιμετωπίζει ο επιχειρηματίας κατά την άσκηση του επαγγέλματός του. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, μολονότι η απόφαση αυτή αφορά τις θεωρούμενες ως εξαιρετικές περιστάσεις προκειμένου περί της εφαρμογής του άρθρου 49 του τελωνειακού κώδικα, ωστόσο, πρώτον, τόσο η διάταξη αυτή όσο και το άρθρο 239 του ως άνω κώδικα περιλαμβάνουν κανόνες επεικειίας και, δεύτερον, οι κανόνες εφαρμογής τους, δηλαδή τα άρθρα 859 και 905 του κανονισμού εφαρμογής, είναι στην ουσία ταυτόσημοι.
- 49 Η προσφεύγουσα προβάλλει τον ισχυρισμό ότι οι περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως συνετέλεσαν όχι μόνον στην επέλευση του κινδύνου κλοπής τον οποίο αντιμετωπίζει κάθε μεταφορέας εμπορευμάτων εντός της Κοινότητας, αλλά και στη δημιουργία εξαιρετικών περιστάσεων υπό την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου, οι οποίες κατέστησαν δυνατή ή και διευκόλυναν την κλοπή. Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει εκ νέου ότι έπεσε θύμα οργανωμένου εγκλήματος. Στη συνέχεια, τονίζει ότι οι αρμόδιες για την καταστολή του εγκλήματος γερμανικές αρχές εμπόδισαν από πολλές πλευρές την επανένταξη των κλαπέντων τσιγάρων στην κοινοτική διαδικασία εξωτερικής διαμετακομίσεως. Η προσφεύγουσα επικρίνει ιδίως την έλλειψη συνεργασίας της γερμανικής αστυνομίας με τις βελγικές και ολλανδικές αστυνομικές αρχές, υπενθυμίζει την έρευνα που διεξήχθη σχετικά με έναν προϊστάμενο της υπηρεσίας καταπολεμήσεως της απάτης στα τελωνεία λόγω παρεμποδίσεως των ερευνών περί του λαθρεμπορίου τσιγάρων και εκθέτει ότι, μολονότι οι αστυνομικές αρχές γνώριζαν από τον Μάρτιο του 1997 την ύπαρξη αυξημένου κινδύνου όσον αφορά τα εμπορεύματα αξίας που διαμετακομίζονταν μέσω της περιοχής όπου διαπράχθηκαν τα εν λόγω εγκλήματα, δεν έλαβαν κανένα ιδιαίτερο μέτρο προς ενίσχυση της ασφάλειας της ως άνω μεταφοράς και αμέλησαν να ενημερώσουν την προσφεύγουσα για τους κινδύνους που διέτρεχε. Με τον τρόπο αυτό η τελευταία αντιμετώπισε, στη διαδρομή που έπρεπε να ακολουθήσει η επίμαχη μεταφορά, κίνδυνο κλοπής αισθητά μεγαλύτερο σε σχέση με τους άλλους επιχειρηματίες του τομέα των μεταφορών που ασκούν τις δραστηριότητές τους σε άλλες ευρωπαϊκές διαδρομές. Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέμεινε αδρανής έναντι των θεσμικών αδυναμιών που χαρακτηρίζουν τη διασυνοριακή καταστολή της εγκληματικότητας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, οι οποίες διευκόλυναν την κλοπή.

50 Τέλος, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι οι περιστάσεις στην παρούσα υπόθεση είναι διαφορετικές από αυτές της υποθέσεως που έδωσε λαβή για την έκδοση της απόφασης του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1983, 186/82 και 187/82, Magazzini Generali (Συλλογή 1983, σ.2951). Ειδικότερα, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, στην προαναφερόμενη υπόθεση, μόνον οι ιταλικές αρχές είχαν επιφορτιστεί με τη σχετική έρευνα και η δράση τους δεν παρεμποδίστηκε από ορισμένους από τους δικούς τους υπαλλήλους. Επιπλέον, εκθέτει η προσφεύγουσα εταιρία, στην υπόθεση που έδωσε λαβή για την προαναφερθείσα απόφαση Magazzini Generali, το Δικαστήριο κλήθηκε να αποφανθεί επί του αν μια κλοπή μπορεί να θεωρηθεί καταρχήν ως περιπτώση ανωτέρας βίας, ενώ το ανακλύπον ζήτημα εν προκειμένω δεν είναι το αν μια κλοπή αποτελεί ειδική κατάσταση υπό την έννοια του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα, αλλά το αν το σύνολο των πραγματικών περιστατικών που συνδέονται με την επίμαχη κλοπή συνιστούν ειδικές περιστάσεις αποκλείουσες κατ' εξαίρεση την ευθύνη της προσφεύγουσας.

51 Η Επιτροπή υποστηρίζει στην ουσία ότι η κλοπή ή οι απατηλές ενέργειες τρίτων δεν εξομοιώνονται, αυτές καθαυτές, με εξαιρετική περίπτωση υπό την έννοια του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα, αλλά αποτελούν συνήθη κίνδυνο τον οποίο αντιμετωπίζει υπό κανονικές συνθήκες ο επιχειρηματίας στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων του. Ομοίως, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι κανένα από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως δεν είναι ικανό να στηρίξει τον χαρακτηρισμό της εν λόγω κλοπής ως εξαιρετικής περιπτώσεως και, επομένως, να δικαιολογήσει την εφαρμογή της αρχής της επεικειίας περί της οποίας κάνει λόγο το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

52 Το άρθρο 905 του κανονισμού εφαρμογής, διάταξη η οποία διευκρινίζει και αναπτύσσει τον κανόνα που περιλαμβάνει το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα, αποτελεί μια γενική ρήτρα επεικειίας, η οποία αποσκοπεί ιδίως στην κάλυψη των εξαιρετικών καταστάσεων οι οποίες, αφεαυτών, δεν εμπιπτουν σε κάποια από τις περιπτώσεις που προβλέπουν τα άρθρα 900 έως 904 του κανονισμού εφαρμογής (προαναφερθείσα απόφαση Trans-Ex-Import, σκέψη 18).

- 53 Από το γράμμα τού ως άνω άρθρου 905 προκύπτει ότι η επιστροφή εισαγωγικών δασμών εξαρτάται από δύο σωρευτικές προϋποθέσεις, δηλαδή, πρώτον, την ύπαρξη ειδικής καταστάσεως και την έλλειψη δόλου ή προφανούς αμέλειας εκ μέρους του ενδιαφερομένου (βλ. επ' αυτού την προαναφερθείσα απόφαση De Haan, σκέψη 42, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Ιανουαρίου 2000, T-290/97, Mehibas Dordtselaan κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-15, σκέψη 87). Κατά συνέπεια, αρκεί να μην πληρούνται μία από τις δύο αυτές προϋποθέσεις για να μη γίνει δεκτή αίτηση διαγραφής δασμών (απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1996, T-75/95, Günzler Aluminium κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-497, σκέψη 54· προαναφερθείσα απόφαση Mehibas Dordtselaan κατά Επιτροπής, σκέψη 87).
- 54 Δεδομένου ότι η Επιτροπή θεώρησε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι δεν ήταν δικαιολογημένη η αίτηση επιστροφής των δασμών, με την αιτιολογία ότι οι περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως δεν συνιστούσαν ειδική κατάσταση, δεν εξέτασε την δεύτερη προϋπόθεση, σχετικά με την έλλειψη δόλου και προφανούς αμέλειας εκ μέρους της προσφεύγουσας. Κατά συνέπεια, η παρούσα εξέταση πρέπει να εστιαστεί αποκλειστικά στο ζήτημα αν η Επιτροπή προέβη ή όχι σε εσφαλμένη εκτίμηση της έννοιας της ειδικής καταστάσεως.
- 55 Πρέπει να σημειωθεί επ' αυτού ότι κατά πάγια νομολογία η Επιτροπή διαθέτει διακριτική ευχέρεια όταν λαμβάνει απόφαση κατ' εφαρμογήν της γενικής ρήτρας επιεικείας που προβλέπει το άρθρο 905 του κανονισμού εφαρμογής (βλ. κατ' αναλογία τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 9ης Νοεμβρίου 1995, T-346/94, France-aviation κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2841, σκέψη 34· της 17ης Σεπτεμβρίου 1998, T-50/96, Primex Produkte Import-Export κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3773, σκέψη 60, και Mehibas Dordtselaan κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψεις 46 και 78). Πρέπει να σημειωθεί επίσης ότι η δυνατότητα επιστροφής ή διαγραφής εισαγωγικών δασμών, που γίνεται δεκτή μόνον υπό ορισμένες προϋποθέσεις και σε ειδικά προβλεπόμενες περιπτώσεις, αποτελεί εξαίρεση από το σύνηθες σύστημα των εισαγωγών και των εξαγωγών και, κατά συνέπεια, οι διατάξεις που προβλέπουν μια τέτοια επιστροφή ή διαγραφή εισαγωγικών δασμών πρέπει να ερμηνεύονται στενά (προαναφερθείσα απόφαση Söhl & Söhlke, σκέψη 52).

- 56 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι περιστάσεις ικανές να αποτελέσουν ειδική κατάσταση υπό την έννοια του άρθρου 905 του κανονισμού εφαρμογής υφίστανται όταν, υπό το πρίσμα της επεικειάς που διέπει το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα, διαπιστώνονται στοιχεία τα οποία μπορούν να θέσουν τον αιτούντα σε εξαιρετική κατάσταση σε σχέση με τους λοιπούς επιχειρηματίες που ασκούν την ίδια δραστηριότητα (προαναφερθείσες αποφάσεις *Trans-Ex-Import*, σκέψη 22, και *De Haan*, σκέψη 52, και απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 2001, C-253/99, *Bacardi*, Συλλογή 2001, σ. I-6493, σκέψη 56).
- 57 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι αυτό το οποίο δημιούργησε ειδική κατάσταση υπέρ αυτής δεν είναι απλώς η κλοπή του εμπορεύματος, αλλά το σύνολο των περιστάσεων της υποθέσεως, οι οποίες είναι ικανές κατ' εξαίρεση να αποκλείσουν την ευθύνη της. Επομένως, πρέπει να προσδιοριστεί αν τα στοιχεία που εκθέτει η προσφεύγουσα μπορούν να αποτελέσουν ειδική κατάσταση υπό την έννοια του άρθρου 905, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής.
- 58 Πρώτον, η προσφεύγουσα εκθέτει ότι η κλοπή αποτελεί το αποτέλεσμα οργανωμένου εγκλήματος. Επ' αυτού, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το γεγονός ότι την κλοπή διέπραξε προφανώς μία σπειρά στο πλαίσιο του λεγόμενου οργανωμένου εγκλήματος δεν είναι ικανό να της προσδώσει εξαιρετικό χαρακτήρα. Πράγματι, οι επιχειρηματίες που ασκούν τη δραστηριότητά τους στον τομέα της μεταφοράς εμπορευμάτων μεγάλης αξίας είναι συνήθως εκτεθειμένοι στον κίνδυνο να πέσουν θύματα παρανόμων ενεργειών εκ μέρους καλά οργανωμένων εγκληματικών σπειρών. Εν πάση περιπτώσει, το υψηλό επίπεδο οργάνωσης των δραστών μιας κλοπής δεν μπορεί να προσδώσει στην παράνομη αυτή πράξη ιδιαίτερο χαρακτήρα όσον αφορά την εφαρμογή τελωνειακών διατάξεων. Έτσι, το Δικαστήριο, ερμηνεύοντας τις έννοιες της «ανωτέρας βίας» και της «οριστικής απώλειας του εμπορεύματος» για την εφαρμογή της οδηγίας 79/623/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 1979, περί εναρμονίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων στον τομέα των τελωνειακών οφειλών (ΑΒΙ. L 179, σ. 31), έκρινε ότι η εκ μέρους τρίτων αφαίρεση, έστω και χωρίς πταίσμα του οφειλέτη, εμπορευμάτων που υπόκεινται σε δασμό, δεν αποσβένει τη σχετική υποχρέωση, «ανεξαρτήτως συνθηκών υπό τις οποίες διαπράχθηκε [η κλοπή]» (προαναφερθείσα απόφαση *Magazzini Generali*, σκέψεις 14 και 15).

- 59 Δεύτερον, η προσφεύγουσα αντλεί επιχειρήματα από την προβαλλόμενη έλλειψη συνεργασίας μεταξύ των γερμανικών, των βελγικών και των ολλανδικών αστυνομικών υπηρεσιών, κατά την έρευνα σχετικά με την κλοπή. Εντούτοις, το ζήτημα της εξελίξεως της σχετικής έρευνας αφορά χρόνο μεταγενέστερο της γενέσεως της τελωνειακής οφειλής, η οποία δημιουργήθηκε με την αφαίρεση του εμπορεύματος από την τελωνειακή επιτήρηση, σύμφωνα με το άρθρο 203, παράγραφος 2, του τελωνειακού κώδικα. Υπό την έννοια αυτή, προβαλλόμενες ανεπάρκειες της αστυνομικής έρευνας δεν μπορούν να αποτελούν περιστάσεις ικανές να δημιουργήσουν ειδική κατάσταση υπό την έννοια του άρθρου 905 του κανονισμού εφαρμογής.
- 60 Τρίτον, η προσφεύγουσα επικαλείται το γεγονός ότι είχε κινηθεί έρευνα σχετικά με έναν υπάλληλο των γερμανικών τελωνειακών υπηρεσιών, ο οποίος ενδέχεται να παρεμπόδιζε τις έρευνες περί του λαθρεμπορίου τσιγάρων. Επ' αυτού αρκεί να υπομνησθεί ότι, κατά τη διοικητική διαδικασία, το ζήτημα αυτό αποτέλεσε το αντικείμενο αιτήσεως της Επιτροπής προς τις γερμανικές αρχές προς παροχή πληροφοριών, οι δε αρχές αυτές απέκλεισαν το ενδεχόμενο να είχε επηρεάσει με οποιονδήποτε τρόπο η φερόμενη περίπτωση χρηματισμού την παρούσα υπόθεση. Κατά συνέπεια, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι το γεγονός αυτό, και αν ακόμα θεωρηθεί αποδεδειγμένο, δεν μπορεί να δικαιολογήσει την ύπαρξη εξαιρετικών περιστάσεων όσον αφορά την προσφεύγουσα.
- 61 Τέταρτον, δεν μπορεί να γίνει δεκτή ούτε η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας ότι αντιμετώπισε, στη διαδρομή που έπρεπε να ακολουθηθεί, κίνδυνο κλοπής αισθητά μεγαλύτερο σε σχέση με τους άλλους επιχειρηματίες του τομέα των μεταφορών που ασκούν τις δραστηριότητές τους σε άλλες ευρωπαϊκές διαδρομές, με την αιτιολογία ότι οι αρμόδιες αρχές, μολονότι ε γνώριζαν την ύπαρξη αυξημένου κινδύνου όσον αφορά τα εμπορεύματα αξίας στη σχετική περιοχή, δεν έλαβαν κανένα ιδιαίτερο μέτρο προς ενίσχυση της ασφάλειας ούτε ενημέρωσαν την προσφεύγουσα για τον κίνδυνο αυτό. Πράγματι, έστω και αν αληθεύουν οι ισχυρισμοί αυτοί, ωστόσο, οι ως άνω περιστάσεις επηρεάζουν με τον ίδιο τρόπο όλους τους επιχειρηματίες που ακολουθούν τη διαδρομή αυτή και, επομένως, δεν θέτουν την προσφεύγουσα σε εξαιρετική κατάσταση σε σχέση με πολλούς άλλους επιχειρηματίες.

- 62 Πέμπτον, η προσφεύγουσα επικαλείται την περίπτωση ότι η Επιτροπή παρέμεινε αδρανής έναντι των θεσμικών αδυναμιών της διασυνοριακής καταστολής της εγκληματικότητας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, οι οποίες διευκόλυναν την κλοπή αυτή, καθώς και άλλες κλοπές διαπραχθείσες υπό ανάλογες περιστάσεις. Ούτε ο ισχυρισμός αυτός, έστω και αν θεωρηθεί βάσιμος, αρκεί για να μπορεί να υφίσταται ειδική κατάσταση υπέρ της προσφεύγουσας, και μάλιστα κατά μείζονα λόγο, καθόσον η ως άνω περίπτωση επηρεάζει με τον ίδιο τρόπο έναν απροσδιόριστο αριθμό επιχειρηματιών, δηλαδή εκείνους οι οποίοι μεταφέρουν εμπορεύματα διαμέσου των παραμεθωρίων περιοχών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 63 Σε τελική ανάλυση, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι κανένα από τα στοιχεία που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα, εξεταζόμενα χωριστά ή συνολικά, δεν είναι τέτοιας φύσεως ώστε να δικαιολογεί τον ισχυρισμό ότι βρέθηκε σε εξαιρετική κατάσταση σε σχέση με άλλους επιχειρηματίες που ασκούν την ίδια δραστηριότητα, υπό την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 56 ανωτέρω.
- 64 Το συμπέρασμα αυτό δεν αποδυναμώνεται με την εκ μέρους της προσφεύγουσας επίκληση της προαναφερθείσας απόφασης Söhl & Söhlke, με την οποία το Δικαστήριο, ερμηνεύοντας τον όρο «περιστάσεις» του άρθρου 49, παράγραφος 2, του τελωνειακού κώδικα, δέχθηκε ότι ο αιτών μπορούσε να περιέλθει σε εξαιρετική κατάσταση σε σχέση με τους άλλους επιχειρηματίες που ασκούν την ίδια δραστηριότητα λόγω τέτοιων εξαιρετικών περιστάσεων οι οποίες, καίτοι δεν είναι ξένες προς τον επιχειρηματία, δεν περιλαμβάνονται στα γεγονότα που συνήθως αντιμετωπίζει ο επιχειρηματίας κατά την άσκηση του επαγγέλματός του (προαναφερθείσα απόφαση Söhl & Söhlke, σκέψεις 73 και 74).
- 65 Συναφώς, έχει σημασία να σημειωθεί ότι η προαναφερθείσα απόφαση Söhl & Söhlke αφορά την ερμηνεία του άρθρου 49, παράγραφος 2, του τελωνειακού κώδικα, το οποίο αφορά την παράταση των προθεσμιών που προβλέπονται για τη διεκπεραίωση των απαιτούμενων διατυπώσεων για τον προσδιορισμό του τελωνειακού προσορισμού των εμπορευμάτων τα οποία αποτέλεσαν αντικείμενο συνοπτικής διασαφήσεως, ενώ το άρθρο 239 του κώδικα αυτού αφορά διαφορετικό τομέα, ήτοι την επιστροφή ή τη διαγραφή των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών. Εν πάση περιπτώσει και ανεξάρτητα από το ζήτημα αν

πρέπει να ληφθεί υπόψη η προαναφερθείσα απόφαση Söhl & Söhlke για την ερμηνεία του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι τα κριτήρια που απαριθμεί η απόφαση αυτή δεν πληρούνται στην υπό κρίση υπόθεση. Πράγματι, κανένα από τα στοιχεία τα οποία επικαλείται η προσφεύγουσα δεν αποτελεί εξαιρετική περίπτωση που να μην περιλαμβάνεται στους σύμφυτους προς την επαγγελματική δραστηριότητα επαγγελματικούς κινδύνους, υπό την έννοια της νομολογίας αυτής. Ειδικότερα, όπως σημείωσε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, η κλοπή εμπορευμάτων είναι ένας από τους πλέον συνηθισμένους κινδύνους, κατά του οποίου οι επιχειρηματίες είναι συνήθως ασφαλισμένοι, ιδίως δε εκείνοι που ειδικεύονται στη μεταφορά των εμπορευμάτων «που ενέχουν κινδύνους», καθόσον προβλέπεται γι' αυτά υψηλή φορολογία.

- 66 Επομένως, εκ των ανωτέρω συνάγεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως θεωρώντας ότι οι περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως δεν δημιουργούν ειδική κατάσταση υπό την έννοια των άρθρων 239 του τελωνειακού κώδικα και 905 του κανονισμού εφαρμογής.
- 67 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος είναι αβάσιμος.
- 68 Συνεπώς, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 69 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικά της δικαστικά έξοδα και στα έξοδα της Επιτροπής, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**

- 2) **Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικά της δικαστικά έξοδα και στα έξοδα της Επιτροπής.**

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Φεβρουαρίου 2004.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Η Πρόεδρος

P. Lindh